

su'tes anticoncepcionals, on poden anar-hi. Se les examina per cerciorar-se de l'exactitud de llurs pressupcions i si desitgen avortar fan una petició per escrit. Hi ha formularis impresos a llur disposició, i no ha de fer més que inscriure el seu estat civil i els arguments que invoquen.

A cada consultori es reuneix una comissió composta de tres membres: tres dones. L'una és una metgessa, l'altra una representant del Comissariat de la Salut Pública, l'altra una funcionària que fa les vegades de secretari. La Comissió examina les peticions i té plens poders per a concedir o refusar l'autorització.

—Quines condicions s'han de satisfer per obtenir l'avortament? Desitjaria conèixer amb precisió les regles que fonamenten les decisions de la Comissió.

—Vo'gut confrare, respon somrient el doctor M..., no n'hi ha pas de regles, ans solament casos particulars que la Comissió és enterament lliure de jutjar. Només cal una condició. Que l'embaràs datí de menys de tres mesos.

—Llavors, quines raons donen les dones per recolzar llurs demandes?

—En primer lloc, n'hi ha que diuen que ja en tenen prou de fills.

—Quants? Tres o quatre?

—Segons. Quan una dona diu que ja té prou fills, és un argument tan socia' com aritmètic. Per una pobre obrera que viu sola, dos fills ja són prou fills.

—Però, com sigui que teniu una bella xarxa d'institucions que protegeixen la mare i el fill, una dona no hauria de témer la misèria. No l'ajuden quan està embarassada fent-la treballar en tallers especials, subvencionant-la convenientment, installant-la en Cases de Repòs durant les darres setmanes de la gravidesa? No l'allotgeu en Cases-Bressols durant mesos? A més, la vostra legislació no obliga al pare reconegut o pressup-te a pagar per al fill?

—Certament, però no podem pas mantenir indefinidament a càrrec nostre, tantes mares i tants fills. Cal que la dona pugui treballar, i en certs casos, un o dos infants són suficients. Penseu que hi ha obreres que estan sense fer res durant mesos, sobretot les treballadores agrícoles. Penseu que estem, encara, en una penúria terrible d'allotjaments; comprendreu, per tant, perquè el nombre de fills que es pot exigir a una dona abans d'autoritzar-la a ésser avortada depèn del

seu jornal i de' seu allotjament. La Comissió examina aquestes raons, i segueix, no pas un Reglament, al peu de la lletra, ans l'esperit d'una reforma que nosaltres desitgem generosa i humana.

—L'edat pot ésser invocada també?

—I ho és sovint. Moltes dones diuen que són massa velles per a tenir de nou fills quan els primers són ja massa espigats; d'altres, que no n'ha tingut mai, diuen que ja és massa tard per a començar. La Comissió, en aquests casos, és ben lliure de fer e' que li sembli.

—I si la Comissió refusa, es pot recórrer?

—Si, quan la petició escrita, és refusada, la dona pot aleshores comparèixer personalment per defensar-la. La decisió és llavors definitiva.

—Però, no hi ha Comissions més liberals unes que altres?

—És probab'e i inevitable.

—No n'existeixen de massa... complacents?

—Ho dubto.

—Amb tot, jo he vist una dona sense fills que havia estat "operada" dues vegades, una vegada perquè havia de fer un viatge; l'altra perquè s'havia de divorciar dintre poc. Inclús se m'ha parlat d'una estudiant que s'havia fet avortar perquè l'embaràs havia coincidit amb els exàmens i hauria retardat un any per acabar els estudis.

—És possible, però que importen aquests abusos, sempre escassos? Operem, sobretot, emp'eades, obreres, dones de treballadors. A penes hi ha el 10 per 100 d'intellectuals a la clientela de les nostres clíniques. Què pesen aquells casos davant l'enorme benefici realitzat per la supressió de l'avortament clandestí? Car colega, que reconeguem que hi ha, i que hi haurà sempre embarrasos indesitjables, i permeteu-me que us digui, que més encara al vostre país que al nostre. Vós no podeu impedir que en certs casos el naixement d'un infant sigui temut com la pitjor de les catàstrofes; el mal és ací. Hi ha moltes dones a les qua's és impossible de prosseguir el seu embaràs. Què feien abans? Creieu-me, solament restaven en cinta les massa ignorants o les massa pobres. I quan havien de lliurar abandonaven llur infant.

—Amb tot, algunes eren tocades per la gràcia de la maternitat. Guardaven l'infant i l'educaven.

—Quants n'hi havia? Ben poques, i els infants abandonats eren legió. Car colega, per disminuir el nombre d'infants abandonats a Rússia, hem emprat dos mitjans: primer, les nostres obres de protecció de la mare i de l'infant; després, la le-